

[Justitsministeren]

løsning på de særlige problemer, som samkøring af EDB-registre rejser, der bestod i at lade reglerne om oprettelse af nye offentlige registre gælde tilsvarende for samkøring af registre. Der skal således være truffet en beslutning herom af den politisk ansvarlige myndighed, og registertilsynet skal have udtalt sig om, hvorvidt samkøringen findes forsvarlig.

Erfaringerne fra praksis viser, at samkøring kan deles op i tre typer, afhængigt af begrundelsen for samkøringen.

Den første type er de samkøring, der er begrundet i rent teknisk-praktiske hensyn. Som eksempel herpå kan jeg nævne, at en række offentlige registre ikke indeholder oplysninger om den registreredes navn, adresse, stilling og civilstand, idet disse oplysninger løbende tilføres registeret – f.eks. i forbindelse med udskrift fra registeret – gennem samkøring med det centrale personregister. Her er der kun tale om, at bestemte oplysninger koncentrerer og opdateres i ét centralt register fremfor at være indeholdt i samtlige offentlige registre. Ud over at være enklere og at billiggøre databehandlingen sikrer sådanne ordninger, at oplysningerne er præcise, ajourførte og ensartede for alle registre, ligesom borgeren spares for at skulle give de samme oplysninger til en række myndigheder.

Den anden type er samkøring, hvis formål er at sikre en korrekt sagsbehandling.

Som eksempel herpå kan jeg nævne, at bistandskontorerne – hvis de ønsker det – kan få meddelelser fra statsskattedirektoratets registre om, hvilke bistandsklienter der skal have overskydende skat tilbage, således at denne oplysning kan indgå i bistandskontorets overvejelser ved udmåling af fremtidig kontanthjælp. Denne type samkøring kan betegnes som en løbende og forebyggende kontrol, der sikrer korrekt sagsbehandling.

Den tredje type er samkøring, hvis formål er efterfølgende kontrol.

Det, der kendetegner disse samkøring, er, at samkøringresultatet skal bruges til efterfølgende at efterprøve nogle nærmere angivne forhold hos den registrerede, f.eks. om den pågældende med urette har fået udbetalt ydelser fra det offentlige, eller om den skattepligtiges selvangivelse er rigtig.

Den førstnævnte type, tekniske samkøring, er efter min opfattelse helt ubetænkelig

og ganske nødvendig for, at disse systemer kan fungere, hvorimod de to sidstnævnte typer samkøring efter omstændighederne må kunne give anledning til betænkelighed.

Det er selvfølgelig samkøring med henblik på efterfølgende kontrol, der påkalder sig særlig interesse. Disse samkøring har der heldigvis været meget få af. Det samkøringprojekt, som især har givet anledning til offentlig debat – samkøring mellem det centrale register for arbejdsmarkedstatistik og Køge kommunes sygedagpengeregister – blev ikke til noget, allerede fordi Køge kommune ikke ønskede at medvirke ved samkøring.

Som jeg nævnte i indledningen, må vi dog erkende, at samkøring i kontroløjemed i nogle tilfælde må accepteres. Jeg nævnte som eksempel registrering af indehavere af glatløbende haglgeværer. Som andre eksempler, hvor der må være mulighed for kontrol af borgerne, kan nævnes skatte- og afgiftslovgivningen, hvor vi jo direkte i lovgivningen har indsat udtrykkelige regler med henblik på at lette denne kontrol. Her gør muligheden for samkøring af forskellige registre kontrollen langt mere effektiv.

I en række tilfælde må behovet for en efterfølgende samkøring i kontroløjemed imidlertid kunne formindskes, f.eks. ved, at det offentlige, allerede inden afgørelsen træffes, tilvejebringer et bedre og sikrere grundlag for sagsbehandlingen. Dette indebærer jo desuden, at borgeren i højere grad kan disponere i overensstemmelse med de gældende regler og i tillid til, at der ikke efterfølgende gøres et ansvar gældende. En bedre planlægning af sagsbehandlingen og en ændring af de administrative rutiner samt større oplysning til den enkelte om de regler, der gælder, og sagsbehandlingen på det pågældende område kan ofte modvirke misbrug lige så effektivt eller endda mere effektivt end en efterfølgende kontrol. Når beslutningsgrundlaget fremskaffes ved, at myndigheden har adgang til at trække på andre myndigheders registre, eventuelt ved samkøring, vil borgeren i mange tilfælde være bekendt med, at der indhentes oplysning fra det andet register til brug for sagens behandling. Hertil kommer, at borgeren efter de regler, der i forslaget til forvaltningslov foreslås om partshøring, under alle omstændigheder vil blive